

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ

J. C. CERVANTES

VŽDYCKY

není

NAVĚKY

ROMANTIKA

*Může pravá láska
překonat smrt?*

COSMOPOLIS

J. C. CERVANTES

VŽDYCKY

není

NAVĚKY

*Srdcím, která odmítají žít
„ve spořádaném domě důvodů a důkazů“.*

Část první

Nebeský zápis anděla

Zabývám se posmrtnými záležitostmi.

Mou pracovní povinností je zaznamenávat všechna mezilidská setkání. Měla jsem jich na starosti stovky. A nikdy jsem se nesetkala s člověkem, který by nevěřil v nějaké opakované ztvárnění romantické lásky. Samozřejmě mi nepřisluší, abych tyto představy jakkoli zpochybňovala, ale věřte mi, když vám povím, že jen velmi málo lidí disponuje láskou dostatečně silnou a dostatečně čistou, aby si ji s sebou přenesli do dalšího vtělení.

A řekněme si to na rovinu, lidé si až příliš často *myslí*, že jsou zamilovaní, ale myšlení nemá v srdečních záležitostech co dělat. A slovo *láska*? Lidé jím rozhazují jako drobnými, ale pouze výjimečně okusí jeho pravou podstatu.

Bohužel jen velmi málo duší zažije lásku až za hrob. Osobně jsem se s ničím takovým nikdy nesetkala.

Avšak toto vyprávění není o mně. Tento příběh vypráví o Hartovi a Ruby, o první lásce a o síle vzpomínek. O tom, jak hluboce může srdce puknout, než se roztrhne na kusy. Ale hlavně? Hlavně vypráví o životě, který vyhasl příliš brzy, a o cestě, na kterou nás tato jediná událost všechny zavedla.

Jedna HART

~ Dvacet pět hodin před koncem ~

Vždycky to byla Ruby.

To je první věta tohoto „přiděleného“ milostného dopisu a víc ani nepotřebuju, aby se má fantazie rozjela na plné obrátky a já byl ve svém živlu.

Od prvního okamžiku, kdy jsem ji před jedenácti lety spatřil v zahradním centru, kde vysvobozovala berušky z jejich síťovaného vězení. Šestiletá tam stála asi patnáct stop ode mě a roztrhávala drobné sítě.

Ve tváři měla zapálený výraz, rty pevně semknuté a oči jí plály odhodláním. A takhle mě vtáhla na svou oběžnou dráhu. Už ve svém velmi zralém věku sedmi let jsem věděl, že je neobyčejná.

Pořád si vybavuju, jak se mi rozbušilo srdce a křičelo na mě, ať jdu za ní a pomůžu jí, ať jsem jejím komplicem: Riskni to! Ale na to já nemám povahu, nikdy jsem neměl. Riziko vede ke zraněním, zranění vedou k bolesti a bolest vede k utrpení. Vidíte ten problém? Mimo to, bylo mi sedm a už jen představa, že skončím ve vězení Dickova zahradnictví, slibovala to nejhorší utrpení ze všech.

Tak jsem se držel v pozadí s pohledem přilepeným na ni, jako by byla nějaký příběh a já potřeboval vědět, jak skončí.

Některé z berušek byly dostatečně inteligentní, aby ulétly; jiné lezly po síti; a zbytek? Ty, co zůstaly, se slétly na Rubyiných rukách a pažích. Prostě tam stála, usmívala se a pozorovala je s takovým úžasem, jaký bych přál každému aspoň jednou v životě zažít.

Většina lidí by z místa činu utekla, ale Ruby ne. Víte, Ruby je absolventkou smělé troufalosti. Nezajímalo ji, jestli ji chytanou. Záleželo jen na tom, aby osvobodila ty zpropadené berušky.

Na Rubyiny spletené zlatohnědé vlasy dopadl kužel slunečního světla. Vzhledla. Její oči se střetly s mými. Tváře mi hořely jako někomu, kdo provedl něco špatného. „Jsi dobrý lhář?“ zeptala se.

Rychle jsem se odvrátil a shodil z regálu malý květináč s mátou. Pokrčil jsem rameny a cítil se ztracený ve své vlastní kůži. „Ehm, moc ne.“

Přešla ke mně s takovým odhodláním, až jsem si pomyslel, že bych měl utéct, ale to už stála přímo přede mnou. Berušky se jí stále držely.

„No, tak budeš muset být,“ naléhala, když zvedla květináč a postavila ho zpátky na místo. „Pokud by se někdo ptal, nebyla jsem tady. Nevíš, kdo jsem.“

„Ale já nevím, kdo jsi.“

Zrovna v tu chvíli ji zavolala její máma.

„Musím jít,“ řekla Ruby s úsměvem, který odhalil chybějící přední zuby. „Nezapomeň.“ Rukama něco naznačovala a já pochopil, že tou pantomimou říká: Nikdy jsi mě neviděl.

A pak byla pryč. Zůstal jsem stát vedle vadnoucí bazalky a přemýšlel jsem, co se to právě stalo. Když jsem šel zpátky, abych se poblíž mexických palem setkal s tátou, ucítil jsem zašimrání na hřbetu ruky. Podíval jsem se na ni. Jedna z Rubyiných berušek mi cupitala po kůži. Byla zářivě červená, se čtyřmi

*černými tečkami a křídla se jí otvírala a zavírala,
otvírala a zavírala. A pak vzlétla.*

No, takže jak jsem říkal, vždycky to byla Ruby.

Zahledím se na blok na posteli a bojím se, že ta slova nebudou stačit. Čekají mě tuny proškrtávání, ale aspoň je to základ pro naši časovou schránku, na které Ruby trvá, abychom si ji vytvořili kvůli vzpomínkám.

Prostor zaplnil zvuk motoru auta a elektrické vrtačky. S tátou žijeme nad jeho autodílnou, U Jorgého. Specializuje se na renovaci klasických aut.

Dřív jsem to nesnášel – ten hluk, olej, práci pozdě v noci. Ale teď? Vnímám to jako jeho umělecký projev; je uklidňující zajít za ním dolů a pozorovat ho, jak pracuje na starém firebirdu nebo porschi. Táta má dar řeči, a když dělám s ním a něco mi nejde, vysvětlí mi to tak přesně, že jakýkoli úkon hravě zvládnou.

Mrknu na čas. Sakra! Za čtvrt hodiny máme být na Martinově párty, a já se ještě nestačil převlíknout do plavek nebo...

Dveře mého pokoje se rozlétnou. Je to Ruby.

Rychle zastrčím dopis pod polštář, až si málem z postele shodím kytaru, a rozhodnu se, že bude nejlepší, když Ruby předběhnu: „Do deseti minut budu připravený.“

„Ty přijdeš pozdě i na vlastní funus,“ utrousí Ruby a stále stojí mezi futry, jako by váhala, jestli má jít dovnitř. Sluncem melírované vlasy má svázané dozadu a na hlavě má posazené sluneční brýle s příliš roztaženými nožičkami, jelikož na jejich rozpětí je Rubyina hlava příliš velká. Na sobě má džínové kraťasy a tričko, které jí visí jen na jednom rameni a odhaluje růžový vršek bikin.

„Pracoval jsem na dopisu pro tu naši časovou schránku. Hádám, že jsem ztratil pojem o čase.“

„Jsi písničkář. Mělo by ti to jít samo.“ Udělá pár kroků do mého minimalistického pokoje a rozhlédne se, jako by zpola doufala, že někde najde pohozenou ponožku. Co za monstrum nepoužívá koš na prádlo?

Jak znám Ruby, její dopis bude mít tak pět slov. Nedokáže sesmolit ani pořádné přání k narozeninám, takže vlastně nechápu, proč se takhle týrá. Ačkoli, byl to *její* nápad.

Svalí se do mé postele, přičemž mě plácne do hrudi a sluneční brýle jí sletí z hlavy rovnou na zem.

„Seš v pohodě?“ Natáhnu se na svou stranu postele, opřu se o loket a zadívám se na ni. Přemyslím, jak je možné, že i po takové době na mě tak intenzivně působí. Kdykoli je takhle blízko, chci prostě cítit její kůži na svojí a vdechovat její vůni. Zároveň si říkám, že musím být ten nejšťastnější chlap pod sluncem, protože si mě vybrala.

Zaváhá. Dlouho mlčí a já si nejsem jistý, jestli rozvažuje nad vtipnou nebo nebezpečně prohnanou odpovědí. Schopná je obojího, ale neudělá ani jedno. „Asi nemůžu uvěřit, že od maturitního ročníku nás dělí jen pět měsíců a že se všechno děje strašně rychle a že...“

Chytnu ji za ruku. „Hej, to já jsem tady panikář, pamatuješ? A ty teď totálně narušuješ moje teritorium.“

Na lehkovážnost se nechytne.

„Jen se cítím, jako... já nevím.“ Stiskne mi ruku a zadívá se z okna ven na slunečné nebe.

S Ruby se to má tak: nikdy nemá z ničeho obavy. Nikdy. Jít za školu? *Pravidla jsou od toho, aby se porušovala.* Skočít z útesu do moře? *Nech otevřené oči.* Píchlá pneumatika na polní cestě? *Pojďme se ztratit v lese.*

„A právě proto máme pracovat na peckovních vzpomínkách, třeba zrovna dneska večer.“

„Na té párty?“ dobírá si mě, přestože velmi dobře ví, že jsem tím narážel na překvapení, které pro ni mám nachystané na později. Pracoval jsem na něm celé měsíce, a až ho uvidí, bude nadšená.

„Anebo to můžeme nechat na jiný večer,“ poškádlím ji taky a pokrčím rameny.

„Nad tím ani neuvažuj.“ Políbí mě. Měla to být jen rychlá pusa, ale já jsem chamtivý a během nanosekundy polibek prohloubím. Naše těla se k sobě tisknou tak těsně, až mám dojem, že se rozpustíme do matrace. Občas si přeju, abychom nikdy nesouhlasili, že

se sexem počkáme až do vysoké, protože právě teď mě to opravdu ničí.

Ve vteřině se ode mě odtáhne a zhluboka nasaje vzduch do plic, jako by ji napadlo přesně totéž. Anebo ne. Prosmýkne se kolem mě, sáhne pod polštář a vysvobodí mou úvahovou esej. Jako by celou dobu věděla, že tam je. Jsem opravdu tak předvídatelný?

Vrhu se po ní a povalím ji pod sebe. Vypískne, zastrčí si blok pod zadek a vzdorovitě se na mě zadívá. Jsme tak blízko, že se k sobě tiskneme čely. „Kampak se podělo to *přijdeme pozdě na párty?*“ zeptám se.

Smutně našpulí pusu. Za ty roky tenhle výraz vypracovala k dokonalosti, výraz, kterému nedokážu říci ne. „Pověz mi aspoň jednu větu,“ žadoní, „něco jako zálohu.“

Rozesměju se. „Když ti povím jednu větu, vrátíš mi ten blok?“

Takhle zblízka vypadají její řasy delší a zlaté tečky v jejích tmavých očích zářivější. Mrkne a ty její dlouhé řasy mě zašimrají na bradě. „Slibuju.“

Odtáhnu se, abych jí viděl do tváře, až ta slova vyslovím. Poněkud laxně zavirbluje. Z dílny pod námi sem doléhají hlasy a burácení motoru auta.

„Seš si jistá, že jsi na to připravená?“ ujišťuju se stále s úsměvem.

„Nemůže to být zas *tak* dobré.“

„Ale může.“

Obrátí oči v sloup. „Sem s tím.“

Zaváhám a ponechám ji ještě o vteřinu déle v napětí. „Vždycky to byla Ruby.“

Její výraz se během půl sekundy změní z užaslého přes překvapený na frustrovaný. Pak v pěsti sevře moje triko a prohlásí: „Fakt tě nesnáším, Harte Augusto.“

Políbím ji na špičku nosu a zamračím se. „Taky tě fakt nesnáším, Ruby Armentová.“

„Jak moc?“

„Strašně moc. Budu tě nesnášet hodně dlouho; mám v plánu mít tě plné zuby.“

„Ujednáno!“ Zvedne se a tyčí se nade mnou s rukou v bok. „Jdeme teda na tu párty lomítko překvapení, nebo jak?“

Bleskově se převléknu. Když zamíříme ven, obejmou ji kolem ramen, políbím ji na spánek a pomyslím si, že moje první věta je perfektní.

Jo.

Vždycky to byla Ruby.

Dvě RUBY

~ Dvacet čtyři hodin před koncem ~

Jedeme v Hartově žlutém mustangu z roku 1982. To auto dostal od táty loni k šestnáctým narozeninám a tehdy mělo jen půlku motoru a žádná kola. Zabralo to šest měsíců práce v dílně, než se podařilo Bestii zprovoznit – aby jakž takž jezdila. Snažila jsem se pomáhat, ale totálně jsem se ztrácela v nářadí, takže mě Hart pověřil za dýdžeje. Bestie je starý manuál. Třetí převod se dost zasekává, odmítá jezdit do kopce, nevytáhne to na víc než pětapadesát mil v hodině a má dost šrámů, aby se dalo říct, že si už něčím prošla. A její podlaha je pořád, a tím opravdu myslím neustále, pokrytá tenkou vrstvou písku, který nedokáže vysát žádný vysavač. Hart to zkoušel. Věřte mi.

Když sjíždíme ze svahu k oceánu, motor Bestie burácí. Máme stažená okénka (Bestie totiž nemá klimatizaci) a autem provívá teplý noční vzduch.

Zanedlouho si společně s U2 hlasitě prozpěvujeme písničku *Beautiful Day*. Hart je stará duše a jeho hudební vkus ten pocit, že se v tomhle ohledu nepletu, jenom umocňuje. Mně praskne už tak vytahaná gumička do vlasů, vlasy mi poletují kolem obličeje a já dokážu myslet jen na jediné: *Doufám, že se nikdy nezměníme.*

„Co kdybychom tu párty vynechali?“ navrhu.

Hart ztlumí hudbu. „Prosila jsi mě, ať tam jdeme, a teď chceš vycouvat?“

Předtím jsem mu to nechtěla říkat, ale mám takový stažený žaludek, jako by mi říkal, že je něco špatně nebo že se něco špatného stane. Je to zvláštní pocit, jako by mi v útrobach rašilo trní. Máma tvrdila, že moje praprababička měla podobnou intuici – dar,

tak to nazvala. Já ten pocit nazývám osinou v zadku, která slouží jako výstražný maják, ale nikdy mi nesdělí nic podrobnějšího, co by výslednou situaci skutečně nějak ovlivnilo.

Ale odmítám této předtuše dovolit, aby ze mě udělala ustaraného člověka nebo skeptika. Od toho už je tady Hart. Když jsme byli děti, nikdy na prolézačce nevyšplhal výš než čtyři stopy nad zem, přišel s peticí na bezpečnostní pásy ve školních autobusech a trval na tom, že si musíme vzít helmy, kdykoli jsme se chystali jet na kole.

Povím Hartovi: „Mohli bychom jít k pobřeží a...“

Stiskne mi ruku. „Slíbil jsem ti večírek a ty jsi slíbila, že tě můžu překvapit. A dnes večer oba svůj slib dodržíme.“

Proč jen musí být takový pedant na pravidla? „Dobře,“ podvolím se a zesílím hudbu. Ale nadšení je pryč a já se bojím, že se všechno zásadně změní.

Tři

HART

„Z cesty!“ zakřičí Martin, když proletí nočním vzduchem a jako dělová koule vletí do tlumeně osvětleného bazénu a hluboko se ponoří.

Jeho dopad zvedne přílivovou vlnu. Není to nic překvapivého, jelikož je to nejlepší tight end fotbalového týmu Seasideské střední. Navíc měří šest a půl stopy a váží přes dvě stě třicet liber. Ale nejraději na Martinovi mám (krom toho, že jsme kamarádi už od dob naší kapely na základce), že je v pohodě; je to ten cool týpek, co tě sice v poli sejme trefou do žeber, ale pak to rozbalí na saxofon jako nějaká reinkarnovaná jazzová ikona.

Jít na jeho páteční večírek byl kupodivu můj nápad, abych Ruby rozptýlil a vymanil ji z jejích obav. Není to příliš divoká párty, jen pár přátel a jejich přátel a přátel jejich bratranců, zevlujících v Martinově kvartýru, který se zrovna octl bez dozoru rodičů.

„Skákej, Augusto!“ zakřičí Martin z hlubokého konce bazénu. Vzduchem prolítne volejbalový míč. Pár lidí si dává kohoutí zápas, piští, smějou se a cákají kolem sebe. Zbytek davu se baví v malých těsných hloučcích.

„Ani ne, dík,“ odmítnu, přestože mám na sobě plavky.

Nejde o plavání, ale ze svého místa v podstatě vidím bakterie plavat na hladině bazénu a ony na oplátku zírají na mě.

Můj kámoš George se vyhoupne z bazénu a kompletně mi zacáká chodidla. „Voda je perfektní, kámo. A čistá jak moje úmysly, věř mi. Nevíš, o co přicházíš.“

Přátelíme se od třetí třídy, kdy se do města přistěhoval s mámou, dvěma staršími bratry a dědou. V jeho domě vládne chaos a hluk a hádky a naprostá oddanost. Miluju to tam.

„Jsem si docela jistý, že o nic nepřicházím,“ odpovím Georgeovi, zrovna když ke mně přiběhne jeho fenka Josie a otře si své velké čokoládové tělo o moje nohy.

„Ahoj, holka.“ Kleknu si a podrhu ji na krku tak, jak to má ráda. Josie zakloní hlavu, aby se ujistila, že se dostanu ke všem správným místům, a jazyk jí visí z tlamy v čirém potěšení.

„Má tě radši než mě,“ zabručí George. „Pojď ke mně, Josie. Vždyť jsem mnohem hezčí, děvče moje.“

Zasměju se, zatímco Josie si spokojeně vychutnává všechnu tu lásku a George naprosto ignoruje.

Byl jsem s ním, když si ji před pěti lety vybral v útulku. Ona a George jsou nerozluční; dokonce ji nechal certifikovat jako terapeutického psa, aby s námi mohla všude. Vypadá jako nějaký mytologický pekelný pes, ale ve skutečnosti je to neskutečný mazel. Pokud pro ni nejsi někdo cizí, koho nemá ráda.

„Hej,“ upozorní mě George koutkem úst. „Viděl jsi Marinu? Vypadá...“ Zavře oči a zhluboka se nadechne. „Myslíš, že mám šanci?“

„Jasně, brácho. Ale to by znamenalo, že by sis s ní musel doopravdy promluvit.“

Josie odběhne za kořeněnou vůni kuřete na grilu. George si rukou prohrábne vlasy a je mu skoro až trapně. „Nemůžu k ní jen tak nakráčat a začít s ní mluvit, chlape. Dneska už to takhle nefunguje. Tohle není jako za starejch časů. Možná by od ní Ruby mohla získat číslo, že bych jí napsal a...“ Zavrtí hlavou. „Ne, jen by to blbě skončilo. Jako že by mi nejspíš zlomila srdce. Anebo co když zjistím, že je naprosto divná, a budu to muset skončit já. Nebo co když na mě bude pořád nalepená a zamiluje se do mě a...“

Co má George za problém? Vždycky si sám sobě rozmluví většinu věcí, o které opravdu stojí, ale je příliš vyděšený je udělat. Jo, to máme společné. Dva ztroskotanci.

„Všechno tohle by se *mohlo* stát,“ povím mu. „Anebo taky ne.“

„No jo, jenže ty máš Ruby, takže se nemusíš obávat věcí jako zbytek nás obyčejnejch smrtelníků.“ George zavrtí hlavou stylem, jako že už se stejně dávno rozmyslel.

„Marina se sem dívá,“ upozorním ho.

„Sakra, co mám dělat? Mám se podívat taky? Ne, to je tak ubohý... brácho, pomoc!“ Nervózně se ošívá.

Rozesměju se. „Srágoro.“

„To říká ten pravej,“ zavrčí George, skočí salto do bazénu a celého mě postříká.

Vtom se ke mně přišourá Ruby a skrz úsměv si povzdechne. Postaví se na bosé špičky a zašeptá mi do ucha: „Chlor zabije všechny bakterie dřív, než ony stihnou zabít tebe.“

Úkosem se na ni dlouze zadívám. „Ale co viry a paraziti? A všechny ty buňky odumřelé kůže, které si jen tak plujou kolem?“

„Ty taky.“

„Takže teď je z tebe bazénový expert,“ zavrčím.

„Vůbec. Vygooglovala jsem si to, když jsem tě viděla stát na kraji bazénu, jako že bys do něj možná i skočil. Ale pak jsem si všimla toho tvého pochybovačného výrazu a napadlo mě, že se stavím a zachráním tě od toho, abys udělal životní chybu,“ prozradí mi a obrátí svou pozornost k ozářenému městu, které poblíkává za oázou, jíž je Martinova zahrada.

Konečně. Teď mluvím jazykem mého kmene. „Tou životní chybou myslíš skočit do bazénu?“

Vzhledne ke mně. Nesmělý úšklebek jí pohrává na rtech a troufalost jí čiší z očí. „Myslím neskočit.“

Hádám, že jsem na tom stejně bídě jako George.

A pak do mě strčí. Naštěstí je to hluboká část, protože by mě fakt naštvalo, kdybych zemřel na zranění hlavy v bakteriemi a pravděpodobně močí zamořeném bazénu šest týdnů před letními prázdninami.

Vynořím se nad hladinu, abych se nadechl, připravený stáhnout Ruby k sobě, ale je pryč.

Stojí opodál u altánku s čistým ručníkem v ruce a povídá si se svou nejlepší kamarádkou Serenou, která na sobě nosí všeho až moc a její osobnost tomu odpovídá. Serena má zároveň našlápnuto být premiantkou a pronést závěrečnou řeč po maturě a na vysokou se chystá na dvouoborové studium čínštiny a dějin umění.

Skrze měsícem ozářené krovy se snášejí zářivé fialově kvetoucí liány.

A vzduchem teď kvílí Coltranův bluesový saxofon. Martin předvádí své ne až tak dobré taneční pohyby. Sakra, obdivuju toho kluka, jak je mu jedno, co si o něm lidi myslí.

„Zatancuj si se mnou,“ zanotuje k dívce stojící poblíž. Ale ona se zatváří zhrozně, zakryje si tvář a vyklouzne pryč.

Bohužel, žádní dobrovolníci tady nejsou. Martina to ale neodradí. „Ježiš, lidi. Jste N-U-D–“

Zrovna když se dostane k dalšímu N, uvidím Ruby. Míří k Martinovi s tím svým typickým úsměvem, hlavou nakloněnou trochu doprava a slušně to rozjíždí. „Můžu ti ukázat pár lepších pohybů,“ řekne a já roztaju.

Spousta kluků by žárlila. Chci říct, támhle má přítelkyně tancuje tváří v tvář s králem soulového saxofonu Martinem Tomlinsonem, ale já nežárlím. Zaprvé, Rubyino srdce patří mně. Zadruhé, Martinovo srdce patří všem. Minulý týden to byla Shaylee, týden předtím John, týden předtím...? No, nejspíš si dokážete udělat obrázek. Takhle si vysloužil svoji přezdívku *Dvaapadesátka*. Není to číslo na jeho dresu, ale počet týdnů čili románeků, které v průběhu roku má. Ten chlap dosáhl statusu *legendy borcovství*, o kterém si obyčejní smrtelníci jako já můžou nechat leda zdát.

Ne že bych o to kdy stál, ale možná... nemuselo by být tak špatné být někým, kdo říká a dělá všechny ty správné věci, aniž by rozpitvával každý detail. Z hlediska společenského postavení nejsem populární, ale nejsem ani *nepopulární*. Vznáším se někde uprostřed hierarchického žebříčku. Povětšinou jsem považován za neškodného, což v podstatě znamená, že nepředstavuju žádnou hrozbu pro společenské uspořádání Seasideské střední.

Na druhou stranu Ruby je minimálně deset příček nade mnou. Dokáže splynout s davem stejně snadno, jako zvládá v záři reflektorů tancovat s Martinem – nebo vlastně s kýmkoli jiným. Je kapitánkou plaveckého týmu, přemožitelkou šikany a odmítá si obléct cokoli, co pochází z „fast fashion“. „Podívej se na ty skládky

s oblečením,“ říkává vždycky. A u ní vypadá všechno tak nenuceně, i tanec.

Zrovna když dohraje píseň, křídlovými dveřmi vejde do zahrady trojice kluků. Uprostřed je Jameson Romanelli, quarterback čili zadák a taky hejsek, který rád dělá problémy. Ten kluk je korunovaný kretén a všichni to vědí, ale prochází mu to, protože dokáže hodit dobrých 200 yardů za zápas a předpovídá se, že půjde do profi ligy.

Očima spočine na Ruby a Martinovi.

Do hajzlu.

„Zdar, kámo,“ přivítá ho Martin a bratrsky si s Jamesonem potřese. „Jsem si myslel, že to dneska nedáváte.“

To je riziko Martinových večírků. Nikdy nevíte, jestli tam bude jeho hudební banda (já a pár dalších muzikantských pošuků ze základky), nebo jeho fotbalová banda.

Ruby jsem sem vzal, jen abych ji vytrhl z té její podivné nálady, a zdálo se, že to funguje. Teď ale vypadá mizerně. Nemůže Jamesona Romanelliho vystát. Přistěhoval se sem v šesté třídě, když se jeho rodiče rozvedli, v sedmé třídě jí omotal dům toaletním papírem, v osmé třídě od ní opisoval při testu z matiky a v devítce pak rozšířil fámu, že spolu něco měli na kurzu přežití. Ale hlavně si myslím, že to má jinou příčinu. Jameson totiž připravil mého tátu o nějaké peníze, když mu přivezl do dílny svoje porsche na opravu karosérie. Byla to sviňárna, ale nešlo o tolik peněz, tak jsem se kvůli tomu nechystal mít blbé spaní. Ale Ruby...? Ta byla tou „nespravedlností“ tak vytočená, až jsem se bál, že jí praskne cévka. „Je to ten nejarogantnější, nejsobečtější, nejprotivnější a nejfalešnější hajzl,“ vyštěkla. „Kriste, jak můžeš být tak klidný, Harte?“

Utišil jsem ji (a všechn její vztek) objetím. „Prostě mi na něm nezáleží natolik, abych se kvůli němu nerroval.“

„Čau,“ pozdraví Jameson Ruby a ona se na něj upřeně dívá, zatímco si k nim razím cestu, abych případně zasáhl. Z repráků se rozezná nová písnička, ale nevěnuju jí pozornost. Záleží mi jen na tom, abych mezi Jamesonem a Ruby rozšířil prostor a přeđešel střetu, jelikož ten mezi nimi hrozí vždycky.

Jsem v šoku, když se Ruby rozhodne vytrazit a poděkuje Marti-
novi za tanec.

„Chceš si zatancovat znovu?“ navrhone jí rozesmátý Martin.

„Jo,“ řekne Jameson a sjíždí Ruby pohledem. „Zatancuj ještě.“

Ruby se rozhlédne kolem, jako by hledala pití, které by mu chrstla do obličeje, ale najde jenom mě, jak k ní pospíchám. „Připravená?“ zeptám se. Srdce mám až v krku, protože fakt nesnáším tyhle druhy „potyček“.

Martin po svém spoluhráči střelí pohledem. „Zklidni, kámo.“

Po mém boku se objeví George, aniž by řekl slovo, ale ani nemusí. S ním si nikdo nezahrává. Ne proto, že je velký nebo drsnák, ale proto, že má dva velké a drsné bratry, kteří jsou výbornými klecovými zápasníky a nezaváhají, aby tě sejmuli a nacpali do popelnice. Avšak George do toho světa nikdy nepustili. Dle jejich slov proto, že je benjamínek. Já si ale myslím, že jeho děda chce *en su familia* aspoň jednoho nerváče a všechny by je proklel, kdyby to zkusili.

Josie dojde k nám, postaví se vedle George a civí na Jamesona, jako by věděla, co za kreténa to je.

Jameson rozhodí ruce a ustoupí. Předstírá nevinnost. Zároveň pohlédne na mě a odhrne si z tváře pramen vlasů. „Nazdar, Plecháči.“ Jasně, ani dneska si ten mizera neodpustí svůj nejapný vtíp a nazve mě podle postavy z *Čaroděje ze země Oz*, kvůli mému křestnímu jménu. Dřív mě to uráželo; teď je to jen debilní.

A pak to ucítím. Z Jamesona táhne pivo jak ze sudu.

„Jsi opilý.“

„Ještě ne,“ podotkne, „ale pracuju na tom.“

Josie tiše zavrčí. Jojo, teď je stoprocentně ve svém pekelném módu.

„Co to s tebou je?“ obrátí se Jameson na Josie. „Proč mě pořád nesnášíš, pse?“

„Dokáže skvěle odhadnout charakter,“ vysvětlí George se sarkastickým úšklebkem.

Jameson se zakření a zhoupne se na patách.

Vtom projde boční brankou dívka s povědomou tváří. Gabi.

Rubyina mladší sestra je ve druháku a randí s nějakou třetačkou, kterou si tak trochu pamatuju ze školy. Ale nevzpomenu si na její jméno. Dylan? Darcy? Damien?

George si Gabi všimne taky a už k ní míří, aby ji skryl před Ruby. Když byla totiž Gabi naposledy na večírku, omylem se přimotala do nějaké potyčky a skončila s pořádným monoklem. Po tomhle incidentu Ruby uvrhla na večírky embargo, a že jestli na nějakém svou mladší sestru uvidí, tak ztropí scénu. A to bych nerad, protože pak bude mít blbou náladu a tím se pokazí moje překvapení. Osobně si myslím, že je až přespříliš ochranná. Gabi je úžasná holka. Ale v tomhle mě Ruby nikdy neposlouchá. Nikdy. Zčásti mám dojem, že se tím ochránářstvím snaží Ruby vynahradit, že nemají tátu, jako by musela zastoupit obě role: rodiče i sestry.

Ztuhnu. „Hele, Ruby, měli bychom jít,“ řeknu a vedu ji pryč.

Jameson přikývne a stylem *hodný kluk* na mě mrkne. „Dobrý nápad.“

Ruby mě setřese a znova se otočí na pana Quarterbacka. „Víš, co je tvůj problém?“

Usmívá se. „Prozrad' mi to.“

Ohlédnu se na Gabi, která se snaží prosmýknout kolem George, načež se její pohled setká s mým, její tvář nabere *a sakra* výraz a ta moje asi tenhle: *Jestli tě tady Ruby najde, zamkne tě v klášterní věži, kde strávíš zbytek života o chlebu a vodě a takové trošce kyslíku, že se ti plíce smrsknou do velikosti sušených švestek.*

Přesunu svou pozornost zpátky k Ruby, která právě říká Jamesonovi: „Tvůj problém jsi ty.“

Otřu si čelo, zadívám se na Gabi a vytřeštěnýma očima a zatnutou čelistí ji pobízím, aby se skrčila, schovala nebo přitiskla k zemi.

Když Ruby lžu, je velmi důležité, abych měl vyrovnaný tep a pomalé pohyby, jinak vycítí krev. „Zrovna jsem si vzpomněl. Přijdeme pozdě.“

Úkosem se na mě podívá. Pak zkontroluje telefon. „Máme ještě hodinu.“

Sakra.

Musela si všimnout, jak panikařím, protože jen obrátí oči k nebi a řekne: „Tak jo, fajn.“

Vedu ji ven dveřmi, kterými před chvílí vešel Jameson, a hlavně opačným směrem od místa, kde se vyskytuje Gabi. Když dojdeme k autu, Ruby ke mně vzhledne, upře na mne ten svůj rentgenový pohled a dodá: „Doufám, že to není nějaký trik, abys mě dostal pryč od...“

„Není. Slibuju.“

„Nevěřím ti.“

„Víš, že jsem příšerný lhář. Projde mi to, nebo ne?“

Ruby přimhouří oči; skousne si spodní ret. Přemýšlí. *Ano-Ne-
-Ano-Ne*. A mně se honí hlavou: *Prosím, vyber si Ano*.

„Dobře,“ řekne nakonec, „ale je to velké překvapení, nebo spíš malé?“

„Je to *hezke* překvapení.“

Čtyři

RUBY

~ Dvacet dva hodin před koncem ~

To nejlepší na Hartovi?

1. Dá vám svoje poslední triko, posledního gumového médu z pytlíku a jako prvnímu vám nasadí kyslíkovou masku při pádu letadla.
2. Nikdy nepoužívá hřeben nebo gel, a přesto jeho vlasy pořád vypadají dokonale nedbale rozevláté.
3. Dřív bývala jeho překvapení příšerná, pak se zlepšila. A teď? Vždycky stojí za to si na ně počkat.

Takže vyčkávám, za jakým „překvapením“ to míříme.

Vjedeme do centra, do dlouhé, palmami lemované ulice s obchody, co mají střechy kryté červenými taškami, s restauracemi, posilovnami, kadeřnictvími a galeriemi. Hart zastaví na červené na semaforu a poví mi: „Tak jo. Zavři oči.“

„Jdeme do té nové thajské restaurace?“ hádám a pomyslím si, že by to nebylo až tak špatné překvapení, když uvážím, že Hartův jídelníček zásadně nevybočuje z masa a brambor nebo z jakéhokoli jídla mexické kuchyně.

„Ruby, je pátek deset večer.“

V překladu: *Toble město zavírá v devět.*

Má pravdu. El Cielo je ospalé městečko ve střední Kalifornii, které je příliš levicové, odmítá v rámci hranic města povolit jakékoli obchodní řetězce a jeho populaci tvoří důchodci, děti svěřeneckých fondů (proto ty galerie), doktoři, podnikatelé a zbytek pak my. Je to

taky past na turisty. Proto tady máme tak skvělá bistra i restaurace a jeden z nejstarších hotelů na západním pobřeží.

„No jo, tak já si jen rychle zkontroluju telefon,“ řeknu. Mám tři nepřečtené zprávy. První dvě přišly asi před hodinou.

Máma: Do půlnoci buď doma.

Gabi: Můžu si vzít tvůj Láska je láska svetr?

Poslední přišla od Sereny před pěti minutami: Ty už jsi vážně odešla?

Mámě pošlu palec nahoru. Gabi palec dolů. A Sereně smutného smajlíka se zprávou: Promiň, potřebuješ odvoz?

Rychle mi odepíše ne a pak: Jameson je na šrot.

„Nějaké převratné novinky?“ zeptá se Hart, když zajede ke krajinci. „Nebo už konečně můžeš zavřít oči?“

„Dobře, dobře.“ Odložím telefon, sedím tam se zavřenýma očima a vítr mi ovívá tvář. Hart si pobrukuje něžnou melodii, kterou jsem nikdy předtím neslyšela, a ačkoli ho nevidím, vím, že se kření.

Když zaparkuje, doslova na sedadle poskakuju. Pomůže mi vylézt z auta (oči mám stále zavřené) a vede mě za ruku. Slyším, jak ťuká na nějaká elektronická tlačítka na klávesnici a jak po tom následuje pípnutí. A pak mě navádí po dřevěném chodníku, který vrže pod naší vahou. V ten okamžik si uvědomím, kde přesně jsme. V přístavu. Přece mu muselo dojít, že to hned poznám?

Chci říct, chodíváme sem od dětství, a pokud by to neprozradil vzduch prosycený solí a zimolezem, tak pípnutí a další známé zvuky, které vydává třeba rozvrzaný chodník nebo loď jemně narážející do mola, určitě ano.

„Už můžu otevřít oči?“ zeptám se netrpělivě a říkám si, že moje dřívější podezření nejspíš bylo bohužel správné a že to celé byla jen zástěrka, aby mě odvedl z večírku. Ale rozhodnu se ještě na chvíli hrát jeho hru.

Mineme Miriaminu jachtu, celých padesát stop dlouhý luxusní třípalubový cruiser, vybavený honosnými kajutami. Víím to, protože jsem si to přeměřila a loď má specifickou vůni; je cítit jako nová kůže a čerstvě lakované dřevo. Je to tatáž loď, na které jsme s Hartem

celé léto pracovali: roznášeli jsme pití turistům, ukazovali na delfíny a jiné mořské živočichy a zajišťovali, že se hosté dobře bavili.

O pár kroků později mě Hart vede do nějaké ohrady. Slyším, jak se zavřou dveře a zvuky přístavu utichnou. Než cvakne vypínačem, pro jistotu si ten moment překvapení ještě pojistí – položí mi své dlaně na oči. Pak se ke mně nakloní a zašeptá mi do ucha: „Pokud se ti to nelíbí, předstírej, že ano.“

Jsem na nejznámějším místě svého života, a přesto mi v břiše poletuje hejno motýlů. „Platí.“

„Ale nebudeš muset předstírat, jelikož si myslím, že si to zamiluješ. Jo, a má to dvě části. Tahle je ta první.“

A pak odkryje ruce a já stojím před jednokajutovou plachetnicí na vlečce. Je malá, možná tak dvacet stop dlouhá; trup má poškrábaný a zoufale potřebuje nový nátěr.

„To je nová *Beruška*.“ Hart se rozzáří.

V létě ve čtvrté třídě jsme si postavili v dílně Hartova táty člun. Hart na bok namaloval jméno: *Beruška*. Pověděla jsem mu, že jsem si docela jistá, že sluníčka sedmitečná neumějí plavat, ale jemu na tom zřejmě nezáleželo.

V páté třídě se *Beruška* rozpadla, tak jsme postavili další, a do sedmičky se rozpadla i ta. Lodě jsme stavěli pořád, přestože jsme věděli, že nikdy nevydrží. Ale to nás nezastavilo, protože zábava nebyla ve výsledku, ale v tvorbě samotné.

Hart mluví dál: „Miriam se ji chystala sešrotovat, tak jsem ji ukecal, ať mi ji prodá. Poslední tři měsíce jsem předělával motor, něco opravil. Ještě mi zbývá pár splátek a na konci léta bude moje. Chci říct *naše*, a tahle *Beruška* se nerozpadne jako ty ostatní a...“

Hart větu nedokončí, protože já mu obtočím ruce kolem krku a vdechuju ho: voní vprchávajícím chlórem, mýdlem a takovou dobrosrdečností, že ho nikdy nechci pustit.

Zasměje se a přitáhne si mě blíž. „Znamená to, že se ti líbí?“

„Je dokonalá,“ prohlásím a myslím to vážně. Hart je příšerný, co se udržení tajemství týče, a čistě skutečnost, že to přede mnou dokázal tak dlouho skrývat, je sama o sobě ohromující. Ale navíc... šetřil

a splácel ji? Málem se mi z toho rozskočí srdce. A já tohle chci taky. Chci to pro něj. Pro nás.

Vede mě na palubu a já si odtud drobné plavidlo prohlížím novými očima. Ta loď není stará a zchátralá. Je ve všech ohledech překrásná. „Proč jsi mi o tom neřekl dřív?“ zeptám se.

„Protože máš ráda překvapení.“ Stále se usmívá, když mě usazuje na lavičku. Polstrování je potrhané a vycpávka se drolí.

„Nebylo by super, kdybychom se s ní mohli projet?“ nadnesu.

Hart si nejistě promne zátylek. „Ještě musím pár věcí opravit.“

Chci vědět, kdy to bude, ale taky na něj nechci moc tlačit.

Hart mě obejmě kolem ramen. „No, s *ní* se projet nemůžeme, ale Miriam říká, že si smíme půjčit některou z jejích lodí.“

Než se naděju, jsme na palubě jedné z Miriaminých menších plachetnic. Miriam vlastní loď od délky dvaceti stop až po velké drahé jachty, které obvykle používáme pro turistické skupiny.

Stěžen už je vztyčený, a tak s Hartem rychle napínáme plachty; dělali jsme to snad stokrát, díky Miriam, která nás minulé léto poslala na kurz plachtění. A tahle třicetistopá mahagonová kráska s rozměrnou palubou, širokou přídí a pohodlnou kajutou je moje oblíbená.

O pár minut později už plachtíme přístavem. Pozoruju měsíční světlo, které se třpytí na černé vodě jako drobné diamanty. Dnes večer fouká jemný vánek a vlní plachty. A já dokážu myslet jen na jedno: *Pokračuj. Uvidíme, kam nás vítr zavane.* Víc nepotřebuju, aby se má představivost rozjela na plné obrátky: Mexiko, Belize, Řecko, Kuba. Nemůžu se dočkat, až poznám svět, ochutnám ho, vdechnu ho plnými doušky. Projdu králičí norou, za níž budou jen kouzla a nekonečno možností.

Když doplujeme na otevřené moře, Hart zakotví.

Loď se jemně pohupuje a my se usadíme na přídi. Černá hladina se odtud táhne do nekonečna a ještě dál. Z chladného větru mi naskočí husí kůže. Hart mě obemkne pažemi. „V noci to tady miluju.“

„Je to, jako bychom byli jediní lidé na světě.“ Neotočím se, abych se podívala na poblíkávající světla El Ciela. Místo toho upírám

pohled k temnému obzoru, který nedokážu změřit. „Až odmaturujeme, slib mi, že před vysokou někam vyplujeme.“

„Už jsem ti říkal, že jo.“

Ví, že to Hart myslí vážně. „Chci to slyšet ještě jednou. Slib mi, že poplujeme do Napieru. Je na Novém Zélandu. Věděl jsi, že je to nejvíc art deco město na světě?“

„Ruby,“ řekne očividně pobaveně. „Až doteď jsem ani nevěděl, že takové místo existuje. Kam na tyhle nápady chodíš?“

„Nemám páru. Ale před nedávnem jsem našla super webovku, která pro tebe vybírá náhodné destinace!“

„To zní riskantně.“

„To zní zábavně.“ Stoupnu si, svléknu se do bikin a skočím do vody.

„Jsi blázen!“ vykřikne Hart.

Rozesměju se. „Polez. Je to tak příjemné.“

„Vždyť nemáš ani záchrannou vestu.“

Zasměju se a otočím se na záda a máchnu nohama. Ví, že jsem dobrý plavec a že mě nedotáhne zpátky, dokud nebudu chtít. Miluju vodu: její rytmus, nálady, jak je nepředvídatelná. Proto jsem se přidala k plaveckému týmu a proto vyhrávám medaile. Ne proto, že by mi záleželo na soutěži, ale protože miluju to, kým ve vodě jsem: naprosto svobodným tvorem.

O minutu později si řeknu, že už jsem Harta máchala v jeho panické úzkosti dost dlouho, a vyšplhám se zpátky po žebříku. Hart čeká s ručníkem a zabalí mě do něj.

„Ale, málem bych zapomněl.“ Zaleze do kajuty. O vteřinu později se z repráků rozezní *Heart of the Night* od Erica Churcha. Country melodie je hluboká a náladová, s rockovým nádechem. Sednu si na před lodi. Když se Hart vrátí, nese pytlík preclíků v čokoládě a kyselé žížalky. V každé ruce hrdě drží jednu sladkost a nabízí: „Zvětralé preclíky, nebo zpola snědený pytlík extra kyselých žížalek?“

„Rozhodně žížalky!“

Dřepne si vedle mě a položí otevřený sáček bonbónů mezi nás. Pak se jím začne prohrabávat. „To je podvod. Zůstaly už jen modré.“

„Proč ti to vadí?“ dobírám si ho, vezmu mu pytlík a strčím si žížalku do pusy.

„Protože všichni vědí, že modrá příchut' je nejhorší.“

„Blbost,“ oponuju a stále vytrvale žvýkám. „Věděl jsi, že prodávají balíčky jen modrých? A komu by nechutnaly maliny?“

„Když by mohli mít limetku?“ Zamračí se a zírá do pytlíku. „Nemyslíš, že je poněkud nechutné, že lidi s chutí slupnou pytlík žížal? Chci říct – proč neudělat jiný tvar, třeba ovoce nebo auta nebo...“

„Protože pak by to nebyly kyselé žížalky.“

„Bezva, takže lidi by radši jedli žížaly.“

Vyprsknu smíchy. „Přesně.“ Uvelebím se mezi jeho nohy a zády se opřu o jeho pevnou hrud'. V tom okamžiku mě pevně obemkne pažemi. Cítím, jak mu tluče srdce. Vzhlednu k němu ve stejnou chvíli, kdy se on skloní blíž. Políbí mě na čelo, na špičku nosu, na obě víčka. Políbí mě na rty. Záhy ochutnávám všechnu tu malinovou dobrotu a jeho ruce mě hladí po břiše.

„Máš tak hebkou kůži,“ zašeptá mi.

„Říká se tomu tělové mléko.“

„Myslím, že se tomu říká Ruby.“

Se smíchem se k němu otočím čelem, vklíněná mezi jeho nohy se zapřu koleny a téměř se dotýkáme tvářemi. Položím mu ruku na srdce. „Dýcháme ve stejném rytmu.“

Odhrne mi z tváře pramen vlasů. „Copak tě trápí? Skutečně.“

„Co tím myslíš?“

„Poznám, když tu tvou hlavu něco opravdu tíží.“

Má pravdu, ale já nevím, jak vyjádřit ten zlověstný pocit, který mám. Nadechnu se, vydechnu. „Nemůžem prostě jen odplout někam pryč, hned teď?“

„Mohli bychom,“ řekne mi s úšklebkem, „ale domnívám se, že Miriam by mohla něco namítat. Přece jenom bychom jí ukradli loď. A taky rodiče by mohli být našťvaní... že jsme se nerozloučili nebo nedokončili školu.“

S našpulenou pusou ťuknu svým čelem do jeho. „Proč musíš pořád být tak racionální?“

„Protože snílek jsi tady ty,“ odpoví prostě.

Lehnu si na záda, hlavu si položím na ručník a olíznu si cukr z prstů. Hart se odsune a taky si lehne. Už od dětství jsme hrávali takovou hru, abychom zjistili, jak daleko od sebe dokážeme být, abychom se stále dokázali dotknout konečky prstů, když rozpřáhneme paže.

Následujících pět minut mlčky zíráme na černou oblohu. Je to jedna z věcí, které na Hartovi miluju. Nemá pocit, že potřebujeme vyplňovat ticho slovy. A zanedlouho utichne i muzika a zůstane pouze jemné šumění moře a třepotání plachet.

Jsmo od sebe skoro šest stop. Pažemi se natahujeme k sobě, ale dnes večer se konečky našich prstů nesetkají. Nebo se možná jen dost nesnažíme.

Bublá ve mně hřejivý pocit dokonalého štěstí. „Opravdu tě miluju,“ řeknu.

Hart mlčí. Pohlédnu na něj; má zavřené oči. „Spíš?“ zašeptám.

Hned nato oči otevře, vyskočí na nohy a začne přecházet sem a tam. Vytáhne telefon a začne něco vyfukávat.

„Co se děje?“ zeptám se na hranici paniky, že se něco stalo.

„Jen mě napadla slova k té písničce, co píšu.“ Rukou si prohrábne své neposedné vlasy a vrátí se k psaní.

Dávám mu prostor, protože vím, že narušit tvůrčí okamžik je návodem na katastrofu. Po několika dalších krocích a dalším prohrabávání vlasů už nedokážu zůstat zticha. „Je to ta písnička, co mi o ní nechceš nic říct?“

„Jo, přesně ta.“

„Proč s tím textem děláš takové tajnosti?“ Už jsem na nohou a natahuju krk, abych zahlédla, co píše.

Hartova napnutá ramena o kousek poklesnou. Poprvé se na mě podívá a já poznám, že cokoli měl na srdci, už ze sebe vypsál. „No. Kdybys tak moc nemilovala překvapení,“ pronese, „tak bych s tím takové tajnosti nedělal.“

„Hmm, ještě jsem se o tom nezmínila?“ nadhodím a přitáhnu si ručník těsněji k tělu. „Odteď překvapení oficiálně nenávidím, takže mi ten text můžeš bez obav prozradit.“

Srší nadšením. Už jsem to viděla dřív. Ten lesk v jeho očích, neposednost v celém jeho těle.

„Už to skoro mám,“ řekne. „Dej mi jen pár dnů. Stojí to za to čekání. Slibuju.“

„Jen jednu větu,“ žadoním.

„Jen jednu? A pak si trpělivě počkáš?“

„Jen jednu,“ zopakuju.

Nadzvedne pravý koutek rtů, když se ke mně přiblíží. „Vždycky to byla Ruby.“

„Harte! Tuhle větu už jsem slyšela.“

Nic neřekne. Místo toho mě políbí. Jeho tělo se tiskne k mému, dlouhé, štíhlé a silné. Rozpouštím se do něj a pomyslím si, že nikde jinde bych nebyla raději. A pak mě plnou silou udeří myšlenka z dřívějšíka: *Doufám, že se nikdy nezměníme.*

V tu chvíli se mu rozvibruje telefon. Je to Miriam.

Hart to zvedne a o vteřinu později na něco přikyvuje se sérií „jasně“, zatímco já se dívám k obzoru s pohledem upřeným na obrovskou blikající hvězdu, která se právě objevila a před rozbřeskem zase zmizí.

„Je všechno v pořádku?“ vyzvídám, když zavěsí.

„Jen potřebuje, abych zítra večer zaskočil za Beaua. Nějaká spešl narozeninová vyjížďka pro jejího synovce.“

„Ale vždyť nepracujeme, až dokud nám neskončí škola. A to je teprve za měsíc.“

„Ruby!“ Jeho tvář se rozzáří a on nasadí výraz, jako že něčemu vůbec nerozumím. „Říkala, že mi zaplatí dvojnásobek, a tím pádem můžu *Berušku* splatit o dost dřív!“

Chci cítit stejné nadšení, ale místo toho mi útroby projede škubnutí silné jako příliv. Ale nic neřeknu, protože nechci pokazit tuhle dokonalou noc.

Chci jen plout a doufat, že ta hvězda nikdy nezmizí.